

ning, efterat have hørt nogle af de aftraadte Ministres Meddelelser, slutte sig til Mindretallet og stemme efter deres Anskuelse, ja det finder jeg aldeles forklarligt; men jeg troer, at de Herrer maae finde det ligesaa forklarligt, at jeg og vi Andre ville stemme efter vor Anskuelse. Jeg skal endnu blot tilføie, at naar jeg stemmer for Fleertallets Indstilling i denne Sag, saa er det ingenlunde paa Grund af Forordningen af 26de Juli eller paa Grund af alt det Andet, som det aftraadte Ministerium har gjort for at frænke vor Frihed, men ene og alene for den Sags Skyld, som foreligger her, nemlig for det Brud, der er steet paa Skattebevillingsretten, og det er det, som jeg troer, at vi absolut maae holde fast, naar den constitutionelle Frihed ikke skal gaae tilgrunde; thi bliver først Skattebevillingsretten en illusorisk Magt, saa er Friheden sandelig borte; derfor maa der statueres et Exempel, og selv om man maaffee kunde være tilbøielig til at ønske, at Rigsretsactionen ikke udstræktes til enkelte af det afgaaede Ministeriums Medlemmer, saa maa jeg dog efter min Overbevisning stemme med Fleertallet i denne Sag.

C. C. Møller: Der blev af en æret Taler idag sagt, at en Repræsentation vilde let undergrave sig selv, naar den gik i Rette med Regjeringen og paatalte sin Ret; men det er ganske i Strid med al den Erfaring, jeg har havt. Overalt, hvor jeg har seet to ligeberettigede Magter ved Siden af hinanden, arbejdende med hinanden, der har jeg altid erfaret, at dersom den ene Magt har givet efter, selv, hvor den havde Retten paa sin Side, der har den altid maattet ligge under, der har den bestandig fristet den anden Magt til Overgreb. Det er Tilfældet i et Hus, det er Tilfældet i en Commune, og det er Tilfældet i en Stat, og naar jeg skal bilægge denne Sætning med en historisk Erfaring, da vil jeg henvisse til Norge, thi der har netop Repræsentationen ligesaa det Første staaet fast paa sin Ret, og dette har baaret velsignede Frugter for Folkets Frihed. Allerede i 1815, Aaret efter at den fri Forfatning var givet paa Eidsvold, anlagdes der den 1ste Rigsretsaction imod

Statsraad, Generallieutenant Harthausen, fordi han, efter Stortingets Mening, ikke havde ført Krigen med fornødent Estertryk, og saaledes er Stortinget usfortrødent gaaet frem, saasnart det har meent, at et Statsraad eller en Statsminister ikke ganske har opfyldt sine Pligter. Tre Gange af de sex, da der har været anlagt Rigsretsaction, er Vedkommende blevne fuldkommen fritjendte, uden at det har svækket Stortingets Anseelse, de tre andre Gange ere de blevne dømte. En af dem, som bleve dømte, var Statsminister Løvenskjold, og Grunden dertil var, at han ikke havde fraraadet Kongen at høre Stortinget, efterat det havde været samlet i fem Maaned, fra 1ste Februar 1836 til 8de Juli s. A., uagtet den norske Grundlovs § 80 giver Kongen Ret dertil, naar Stortinget har været samlet i tre Maaned. Folket var imidlertid imod, at Stortinget dengang blev hævet, da mange vigtige Sager forbleve uafgjorte, og de tvende Statsraader i Stockholm nedlagde Protest derimod, men Statsminister Løvenskjold undlod dette og blev derfor ved Rigsretten dømt til at betale 1000 Species, desuden Salarium til Defensor 300 Species (Actor havde ingen Baastand nedlagt om Salarium) og mange andre Udgifter. Dette Exempel turde ogsaa tjene til et yderligere Beviis for Rigtigheden af, hvad jeg ved en tidligere Leilighed, nemlig i min Interpellation, har sagt, at fordi Regjeringen i Norge havde en Ret, derfor har den ikke udtømt den, det var første og sidste Gang, Stortinget blev hævet. Det er rigtignok ikke Tilfældet her i Danmark, thi her har Ministeriet atter og atter ikke alene ikke fraraadet, men endogsaa tilraadet Kongen at opløse Rigsdagen; og dog findes der iblandt de mange Anklageposter, der ere lagte til Grund for Rigsretsactionen imod det afgaaede Ministerium, ingen angaaende dette Punkt, saalidt som om Embedsaffættelserne eller Forordn. af 26de Juli s. A. Dette beviser jo vistnok, at vi ere gaaede til den yderste Grændse af Estergivenhed, og at vi vel have overveiet det Skridt, vi staae i Begreb med at gjøre, saa at man virkelig ikke med Rette kan sige, at vi have ladet os lede af forudfattede Meninger. Jeg har tidligere yttret, nemlig